

nande och inregistrering för dessa vid domstolen, så mycket mera som domaren för denna ofta stora sportelinkomst har det allra minsta besvär. Då enligt Kongl. Kungörelsen af den 30 November 1855 stadgas, att lösen skall utgå med vissa öre af hvarje 100 R:dr af boets behållning, så händer i vissa fall, der en af makarne efterlefver, att domaren kommer i åtnjutande af dubbelt belopp bouppteckningslösen för en och samma egendom. Häruti ligger en uppenbar orättvisa såsom ock derutinnan, att maximum för sådan lösen är bestämd, ty alldenstund denna lösen skall utgå efter boets behållning, må det vara lika rättvist, att den utgår af det största som af det mindre boet, så mycket mera som den utgår blott med 5 öre för 100 R:dr af hvad behållningen öfverstiger 30,000 R:dr. Då nu ett bo, som icke har i behåll mer än halfva denna summa, får erlägga fyra gånger dessa 5 öre för hvarje 100 R:dr, så må dessa gerna utgå af hvarje 100 R:dr till hvilket belopp som helst blott af den dödes egendom. På grund häraf vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att bouppteckningslösen må beräknas och utgå endast af den dödes egendom, jemte upphäfvande af det för sådan lösen bestämda maximum.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Åke Andersson.

N:o 178.

Af Herr Borg: Om upphörande af tullrestitution för fartyg och båtar, som insegla vid Furusund, Södertelje, Sandhamn eller Dalarön.

Enligt nu gällande stadganden åligger det skeppare å Svenska, från inrikes orter kommande fartyg, att vid inseglande förbi någotdera af inloppen Furusund, Södertelje, Sandhamn eller Dalarön anlägga vid der befintlig tullinspektion för undergående af visitation. Utan att vilja förneka det goda syfte-

mål, som med berörda stadgande afsetts, torde man dock numera, sedan friare åsikter i tull-lagstiftningen gjort sig gällande, kunna anse denna skyldighet, hvilken åligger jemväl dem, som föra smärre farkoster, till hufvudsaklig del ofverflödig och derföre böra upphävas, helst den föreskrifna visitationen, på det sätt densamma merendels tillgår, icke motsvarar sitt ändamål, samt fartygen dessutom vid inkomsten till lossningsorten äro underkastade en noggrannare visitation. Skepparen förorsakas äfven genom att nödgas anlägga vid någotdera af ofvanstående inloppställen, synnerligast om ankomsten dit sker, sedan mörker inträdt eller under nattetid, ett längre uppehåll, hvilket, om ogynnsamma förändringar i vind under tiden uppstå, för honom kan medföra ganska stora olägenheter. Då på inrikes orter gående ångfartyg numera äro befriade från skyldighet att vid nämnde inloppsorter lägga till för visitation, synes det äfven vara billigt, att andra fartyg och båtar, som segla emellan inrikes hamnar jemväl från en sådan skyldighet befrias.

Med anledning af hvad jag nu haft äran anföra, får jag härmedelst förnya det af riksdagsfullmäktigen Pehr Pehrsson förliden riksdag väckta förslag, som då tycktes, åtminstone inom Bonde-Ståndet, hafva stora sympatier för sig, nemligen,

att Riksdagen ville besluta en sådan förändring af de i detta afseende gällande lagstadganden, att skeppare å alla på inrikes orter gående fartyg och båtar måtte befrias från skyldighet att, vid inseglande genom någotdera af inloppen Furusund, Södertelje, Sandhamn eller Dalarön, der lägga till för undergående af tull-visitation.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

J. Borg.